

CAIET DE VACANȚĂ

PENTRU CLASA A III-A

CUPRINS

Povestea cățelușului de pluș.....	4
Săndel, peștișorul cel plat	11
Heidi, fetița munților (I)	17
Heidi, fetița munților (II)	22
Aventurile lui Pinocchio.....	27
O idee măreață.....	33
Carnetul carnetului	39
Doi feți cu stea în frunte (I).....	43
Doi feți cu stea în frunte (II).....	48
Doi feți cu stea în frunte (III).....	54
Puișorii	61
Pippi găsește un lipănici.....	65
Micul prinț	70

Povestea cățelușului de pluș

Adaptare după *Constanța Nițescu*

Ajunsesse pe raftul magazinului de jucării doar de o săptămână, dar aflase deja foarte multe lucruri. Știa că ele, jucăriile, vor părăsi una după alta acest loc. Mai aflase că soarta lor era diferită: unele ajung la copii buni, care le îngrijesc, altele însă... nici nu voia să-și imagineze ce înseamnă să ajungi pe mâna unui copil rău. De **aceea** nu știa ce să facă: să se bucure că nu a părăsit încă locul acela destul de plăcut, unde avea deja prieteni, sau să se întristeze că nu l-a ales încă nimeni? Adevărul este ca nu era rău în cutia de carton, al **cărei** capac era deja împodobit cu panglică roșie, dar undeva, în adâncul sufletului, cățelușul și-ar fi dorit să fie ales, să plece, să cunoască și alte locuri.

Și într-o zi dorința i se îndeplini. Vânzătoarea îl luă și-l puse în sacoșa unei femei tinere, care era însoțită de un băiețel. Deci va fi al unui băiețel? Era bine, era rău? Parcă băieții preferau mașinutele! Vecina lui, o girafă care datorită gâtului ei lung văzuse mult mai multe, îi spusese că jucăriile au soarta diferită: unele se plictisesc de moarte uitate în vreun dulap sau vreo vitrină, altele, mai rău, se aleg cu ochii scoși, cu câte un picior rupt... Dar sunt și jucării norocoase: copiii le alintă, vorbesc cu ele, le spun „Noapte bună!” înainte de culcare... Unii copii le consideră chiar ajutoare de nădejde și le iau seara lângă ei în pătuț, le acoperă ca să nu le fie frig și înfruntă împreună frica de întuneric.

Dar iată-i ajunși la noua locuință! Se aud multe glasuri de copii și muzică, ba chiar se simte miros de prăjituri. Băiatul **ia** cutia, i-o dă unei fetițe mai scunde decât el și îi spune „La mulți ani!”. Cum? L-a și dat altcuiva? Prima dezamăgire! Să fie părăsit atât de ușor! Fetița ia cutia, o deschide, îl mângâie și spune:

– E un cățeluș tare drăguț! Mulțumesc!

Cățelușul simte pentru prima dată că se bucură, dar bucuria nu ține prea mult. Fetița îl ia și îl pune alături de alte cadouri primite. Apoi nu-l mai bagă în seamă. Se aud râsete de copii, gălăgie, clinchet de pahare. În sfârșit, treptat, treptat, zgomotele se răresc. Apoi se aud niște pași ușori. Este fetița. Îl **ia**, îl mângâie, ba chiar îi pune și un nume: Maxi. Nu e un nume prea frumos, dar cățelul se bucură; nimeni nu l-a mai strigat până acum pe nume. El era doar cățelușul de pluș.

A urmat un lung șir de zile bune. Fetița se juca cu toate jucăriile, dar el era preferatul. Pe el îl învelea seara, la culcare, cu păturica.

Dar într-o zi toate acestea aveau să se sfârșească. Iarăși au venit mulți copii, s-au

auzit răsete și clinchet de pahare. Cățelușul nu era deloc în apele lui, avea parcă o presimțire rea. Urmărea cu atenție cadourile pe care le primea fetița. Oare va rămâne el preferatul? Deocamdată nu părea interesată în mod deosebit de nicio jucărie. Tocmai când răsufla ușurat întră în casă tatăl fetiței cu o cutie mare, din care se auzea un lătrat subțirel. Copila alergă spre cutie, plină de emoție și bucurie. Desfăcu nerăbdătoare capacul și scoase un ghemotoc cu blană cafenie, ca și a lui. Un cățeluș adevărat! Inima i se făcu cât un purice. Cum să concureze cu un cățeluș adevărat?

De atunci au urmat zile amare. Nimeni nu-l mai băga în seamă. Răsfățatul era Codiță, cățelul cu viață. Bine că nu-i furase și numele!

Într-o zi, Codiță îl luă și-l smotoci prin toată casa. Ce umilință! Îl zgârie și era cât pe ce să-i rupă o ureche. Dar umilințele nu aveau să se sfârșească aici. În altă zi, mama împreună cu fetița au început să facă curățenie. Hainele erau aranjate, sortate, împachetate. Ajunseră și la jucării. Mama întrebă:

– Mara, te mai joci cu cățelușul de pluș?

– Nu! Doar o să fiu școlăriță din toamnă, voi fi mult prea ocupată! veni răspunsul fetei.

Cățelușul fu aruncat într-o sacoșă mare, alături de rochițe, bluzițe și pantofi. Dacă ar fi avut lacrimi, poate chiar ar fi plâns.

– O să dăm aceste lucruri familiei de la etajul întâi, sigur au nevoie de ele, spuse mama.

Cățelușul nu mai voia să audă nimic, astfel că își astupă urechile cum putu mai bine.

Credeți că această poveste are un sfârșit trist? Vă înșelați! Deși în noua casă sunt trei copii, este liniște și ordine. Acum îl alintă, îl răsfăță, îi povestește ce s-a mai întâmplat pe la grădiniță și îl ia la plimbare o altă fetiță. Totul este ca înainte, iar cățelușul este acum sigur de un lucru: întotdeauna se va găsi cineva să-l acopere seara la culcare cu păturica și să-i ureze „Noapte bună!”.

1 Încercuiește varianta corectă de răspuns.

- Fetița a primit cățelușul de pluș cu ocazia...
a) zilei onomastice; b) Crăciunului; c) zilei de naștere; d) zilei de 1 iunie.
- Când era încă pe raftul magazinului de jucării, cățelul se numea...
a) Azorel; b) Maxi; c) Codiță; d) nu avea nume.
- Jucăria din magazin care vedea tot ce se întâmplă acolo era
a) un flamingo; b) un urs; c) o maimuță; d) o girafă.

- Prima dezamăgire a cățelului de pluș a fost când...
a) l-a numit Maxi; b) băiatul l-a dăruit Marei;
c) a ajuns în familia cu mulți copii; d) fetița l-a primit pe Codiță.

2 Completează spațiile libere cu informații din text.

Vânzătoarea l-a ambalat într-o cutie de _____
cu _____ roșie.

În cameră se azeau răsete de _____ și
_____ de pahare.

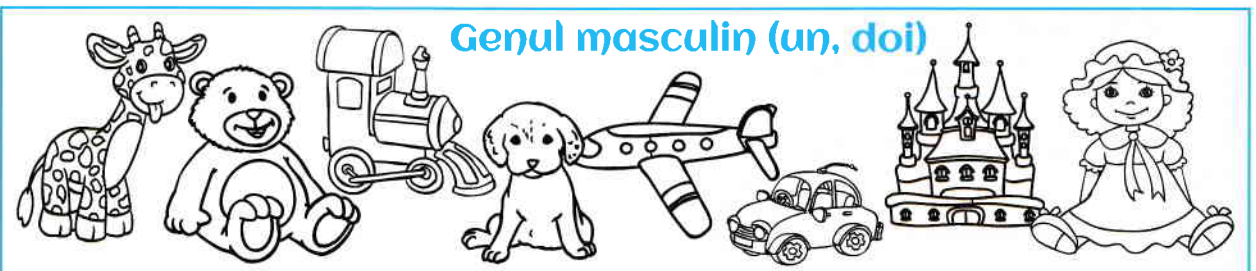
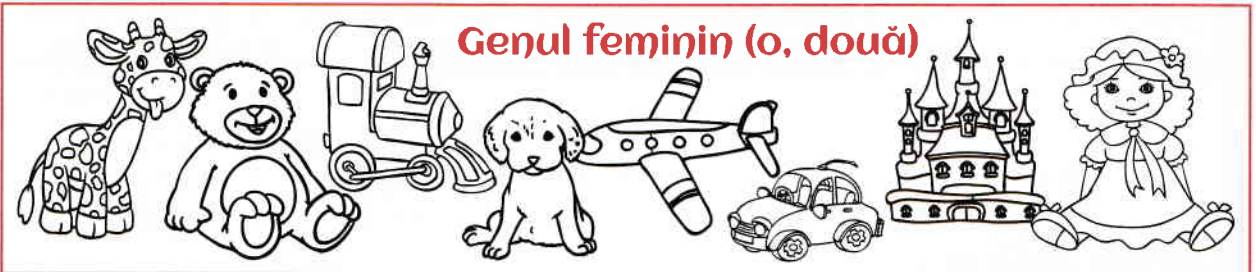
În fiecare seară Mara îl _____ cu păturica
și îi spunea _____.

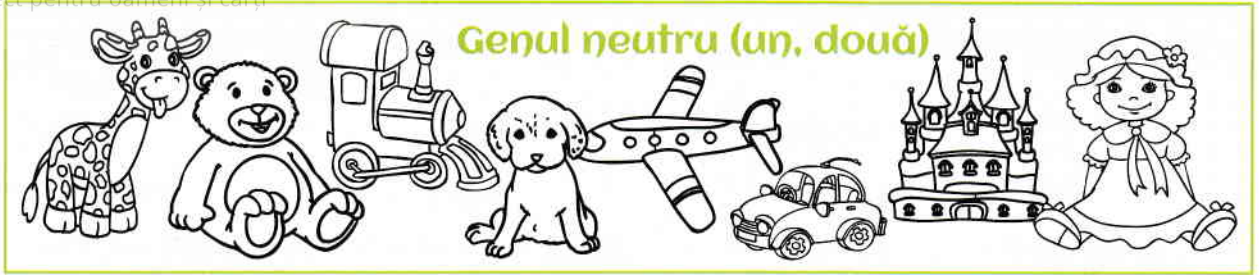

Maxi a fost aruncat într-o _____ alături
de rochițe, _____ și pantofi.

3 Colorează jucăriile de pe fiecare raft în funcție de substantivele care le denumesc.

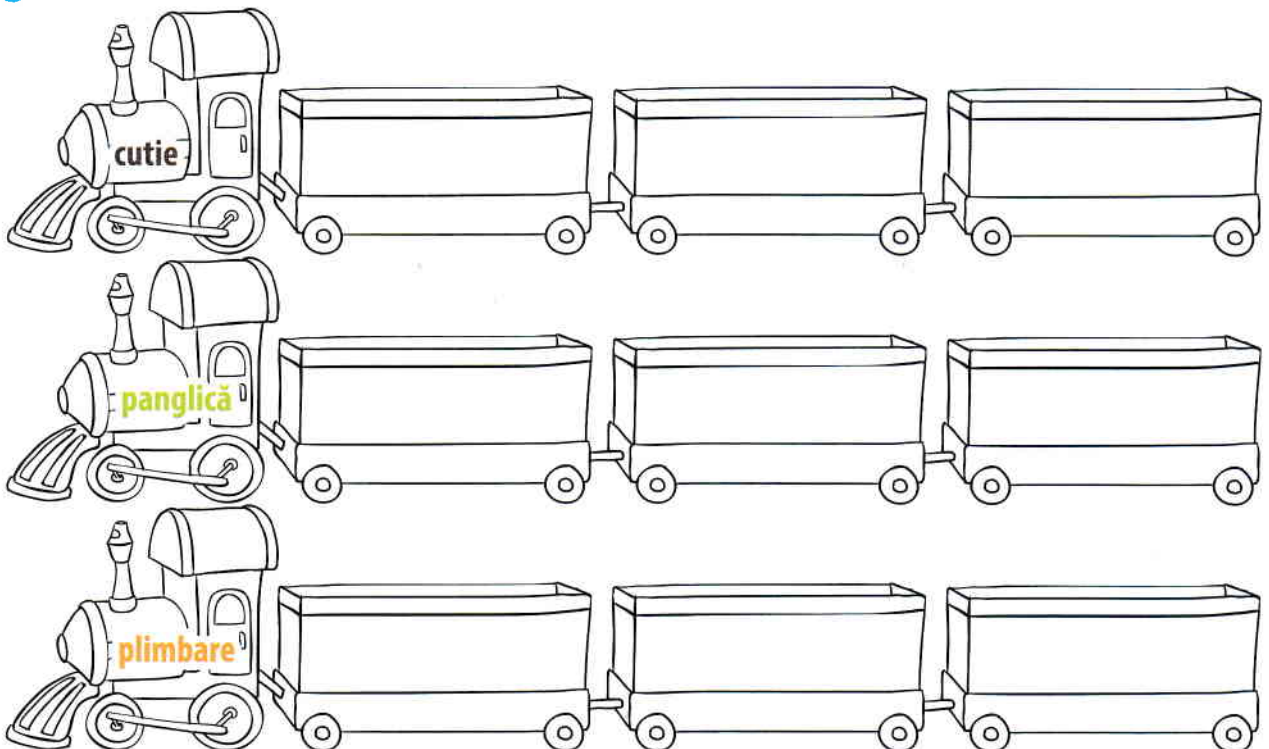

4 Completează casetele cu forma corectă a substantivului **jucărie**.

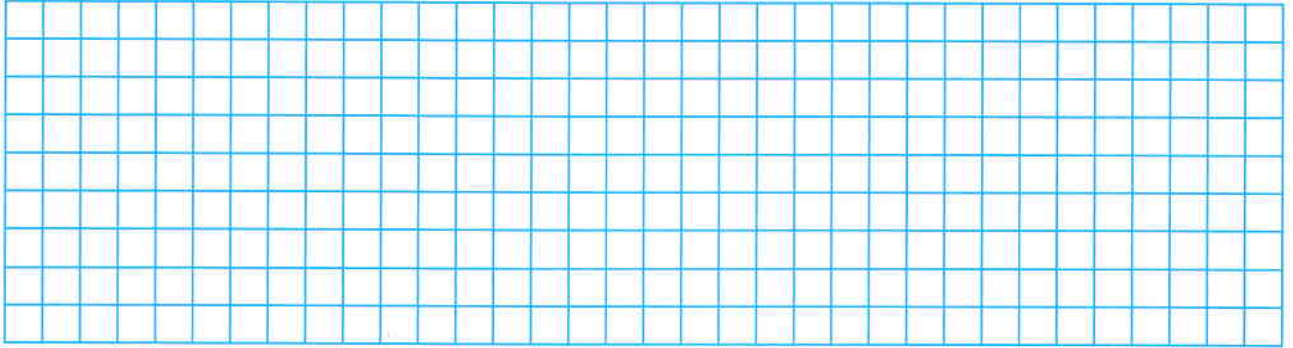

- Mara a primit de ziua ei multe .
- Cățelușul de pluș a devenit ei preferată.
- Cheița s-a pierdut.
- Prețul acestei este destul de mare.
- Spiridușii pregătesc cutiile de pluș.

5 Scrie pe vagoanele fiecărui tren adjective potrivite substantivului scris pe locomotivă.

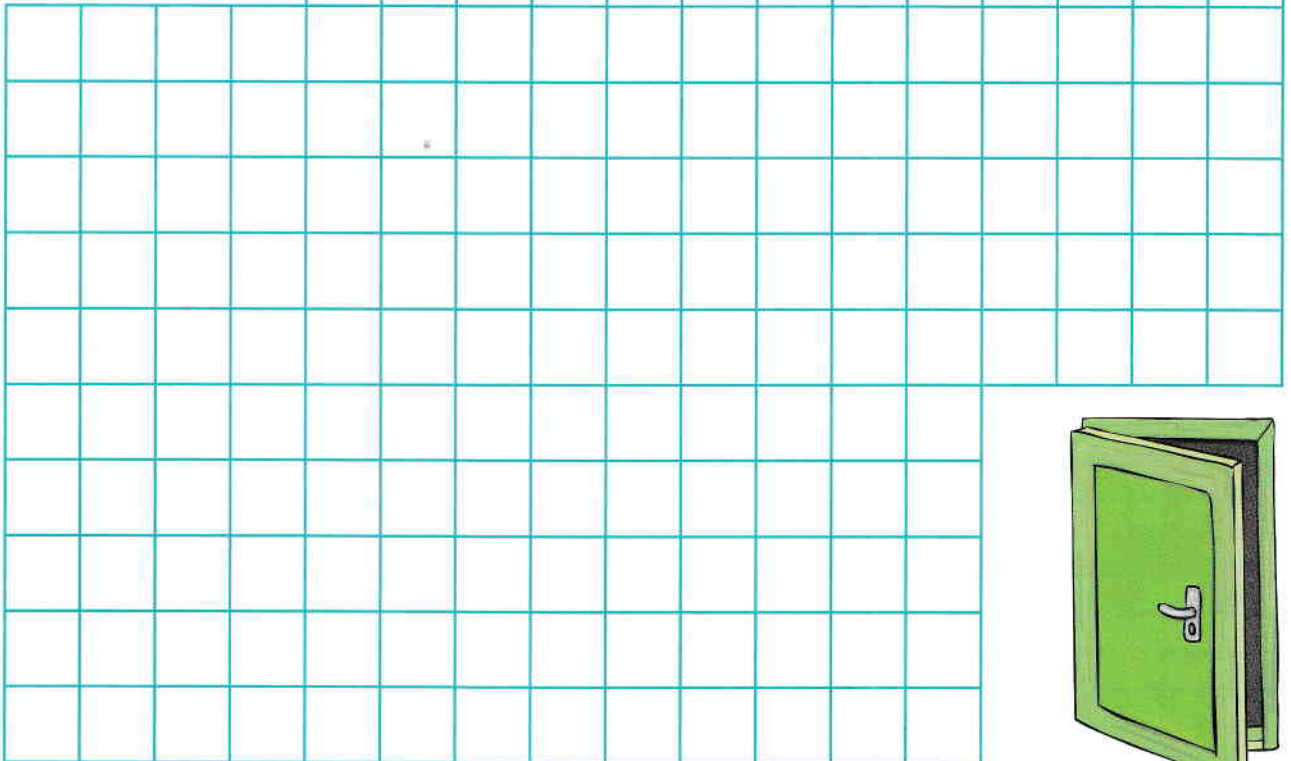

13 Bunica a cumpărat pentru nepotul său un roboțel și un avion, plătind în total 83 de lei. Află cât a costat fiecare jucărie știind că robotul a fost cu 15 lei mai scump decât avionul.

14 Trasează drumul girafei până la ieșirea din magazin urmărind indicațiile.

3 □ → , 4 □ ↓ , 5 □ → , 1 □ ↑ , 3 □ → , 5 □ ↓.

Săndel, peștișorul cel plat

Adaptare după Virginia Waters

„Doamne”, spuse Săndel, peștișorul cel plat, „mă simt mai rău decât atunci când am avut pojar. Mă simt chiar mai rău decât atunci când aproape că am fost mâncat de rechinul cel ucigaș. Mă simt mai oribil decât atunci când am mâncat zece sandwișuri cu meduze unul după altul”.

De ce se simțea oare Săndel așa de abătut?

„Tocmai am aflat că am rămas repetent în clasa a patra la Școala de Pești a doamnei Somon”, gemu el. „Ce prost sunt!”, bolborosi, în timp ce înota în cerc, încercând să decidă ce să facă. „Nu sunt în stare să fac nimic ca lumea. Nu-s în stare de nimic și nu-s bun de nimic ca pește și probabil că niciodată nu o să fiu mai bun de atât.” Săndel aproape că plângea.

„Ah”, suspină el, „Sunt atât de prost încât am uitat că peștii nici nu pot să plângă. Asta chiar că-i groaznic! Mă simt așa de vinovat că am rămas repetent. Nu cred că sunt în stare să le spun mamei și tatălui meu că fiul lor e un ratat. Cred că cel mai bine ar fi să plec în largul oceanului și să dispar. Așa nu vor afla niciodată ce s-a întâmplat cu mine și ce dezamăgire le-am produs”.

„Adio, bătrân colț de mare familiar!”, suspină Săndel. Se mai uită o dată în urmă, peste coadă, și se îndreaptă spre Marele Ocean, unde razele soarelui nu ajung niciodată. Cel puțin așa credea el, că se îndreapta în direcția Marelui Ocean. Navigația era una dintre materiile la care rămăsese repetent. „Sunt așa de prost, încât nici măcar nu știu să fug de acasă”, gândi posomorât Săndel. Înota prin niște ape tare ciudate.

Treptat, aripioarele începură să-i obosească și branhiile aproape că îl dureau. Săndel nu călătorise niciodată așa de departe. Dintr-odată totul se întunecă.

– Hei, cine a stins lumina? strigă Săndel.

„Ceva nu e în regulă aici”, se gândi el înspăimântat. „Mă întreb dacă acesta este Marele Ocean”.

Dintr-odată se trezi în strânsoarea unui tentacul iscusit, care era puternic precum oțelul. Îl târi prin apă și îl aduse spre fălcile unei caracatițe urâte.

– Ah, cina... În sfârșit!, spuse caracatița, lingându-se pe buze. Ce bucățică gustoasă! Stai să văd... unde... unde oare am pus muștarul?

„Chiar nu vreau să-mi sfârșesc viața între fălcile unei caracatițe flămânde”, își spuse peștișorul, înecându-se. „Trebuie să găesc rapid o cale de scăpare!”

Între timp, caracatița începu să-l înmoaie în borcanul cu muștar. Chiar atunci îi veni și lui Săndel o idee salvatoare:

– Hei, uită-te într-acolo! strigă el. Uite cum trece o clasă întreagă de sardele!

Caracatița fu distrasă de strigătul lui și de gândul că ar putea mânca o întregă clasă de sardele. Atunci, peștișorul lovi borcanul de muștar cu coada, iar borcanul zbură cât colo și o lovi pe caracatiță în cap.

– Auuu! strigă caracatița, stropind cu și mai multă cerneală neagră, ca aceea în care se pierduse Săndel mai devreme...

Și îl scăpă din strânsoare în tulburarea astfel iscată.

Săndel începu să înoate înainte cu toată viteza. Înota așa de repede, dar cerneala caracatiței era așa de deasă, încât nici nu putea să vadă încotro se îndreaptă. Deodată... Bufff! Se izbi de un uriaș zid gri. Se simțea amețit, confuz și speriat. „Poate că e un rechin sau un pește spadă!”, se gândi el. „Mai bine dispar de aici cât pot de repede.”

– Scuză-mă, spuse o voce blândă și melodioasă. Pot să te ajut cu ceva?

– Vai de mine! bolborosi Săndel. Cine sunteți? Nu am mai văzut niciodată un pește așa de mare ca dumneavoastră!

– Ei bine, numele meu este Elena, Balena Cocoșată, așa că nu sunt chiar un pește. Iar eu nu am văzut niciodată o creatură așa de micuță ca tine. De fapt, nici nu te văd deloc. Înoată, te rog, până în dreptul ochilor mei ca să te pot vedea.

„Pare a fi destul de inofensivă”, se gândi Săndel și înotă până în dreptul unui ochi de-al ei.

– Eu sunt Săndel, peștișorul cel plat, spuse el timid.

– Și ce faci aici? Ești destul de departe de casă, spuse Elena.

– Mi-e rușine să vă spun, adăugă el roșind. Am înotat departe de casă pentru că am rămas repetent în clasa a patra la Școala de Pești a doamnei Somon. Nu sunt bun de nimic ca pește și sunt o rușine pentru părinții mei, așa că am decis să plec de capul meu în largul Marelui Ocean. Dar sunt o catastrofă și când vine vorba să înot departe de casă! Nici măcar nu am putut să găesc Marea Ocean. Și era cât pe ce să fiu mâncat de o caracatiță uriașă. Așa că, vedeți bine, nu sunt în stare să fac nimic ca lumea!

– Stai o clipă! Spui că era cât pe ce să fii mâncat de o caracatiță? Întrebă Elena.

– Da, am lovit-o cu borcanul de muștar și am înotat repede de acolo.

– Păi atunci tot ai reușit să faci ceva bine, spuse Elena.

– Nu m-am gândit la asta, dar cred că așa e.

– Nu cred că te-ai împotmolit fiindcă ești prost sau incapabil să faci ceva bun, continuă balena. Ai ales să te învinovățești pentru greșelile tale în loc să accepți faptul că ești ca toți ceilalți: un pește care face atât lucruri bune, cât și rele.

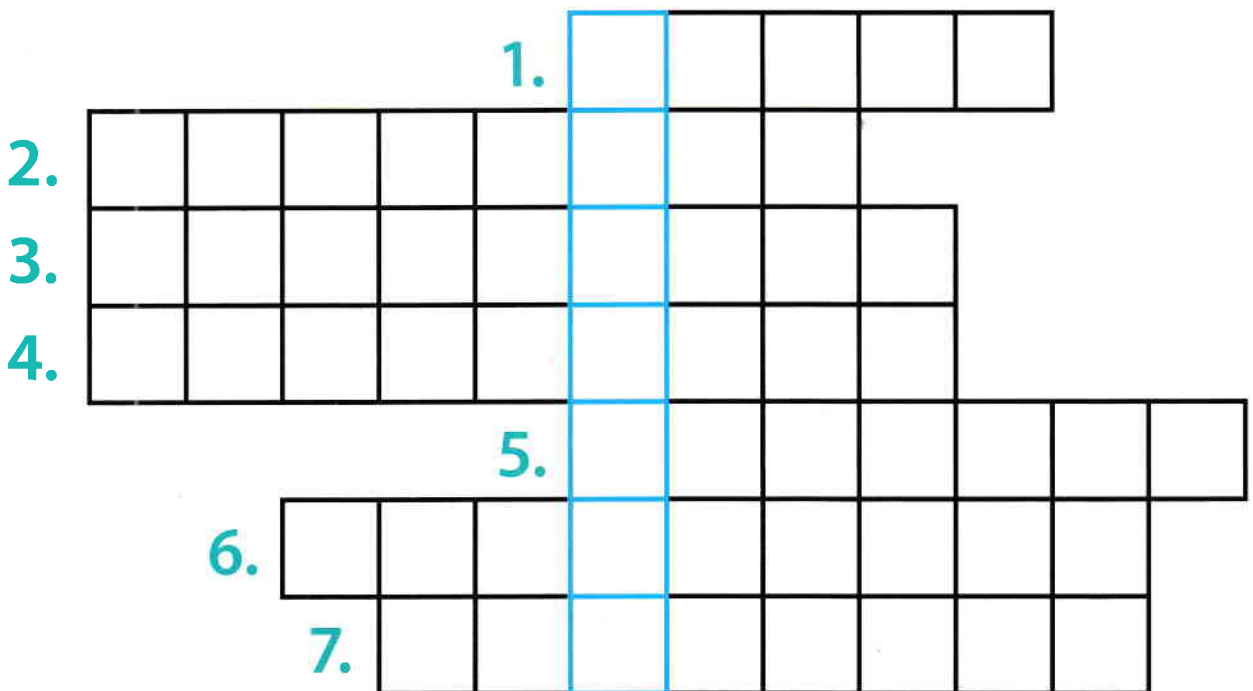
– Poate, spuse Săndel, dar mie mi se pare că fac mai ales lucruri rele și că cele mai multe lucruri le fac prost. Asta nu înseamnă că sunt un pește prost?

– Este imposibil să fii în întregime bun sau în întregime rău, spuse Elena. Chiar

dacă ești pe de-a întregul rău azi, mai mult ca sigur că ai făcut ceva bun în trecut sau că vei face ceva bun în viitor. Și dacă e așa înseamnă că nu ești rău în întregime.

– Uaaa! spuse Săndel încântat. Stați să văd dacă am înțeles bine: dacă încep să gândesc astfel despre mine însumi, indiferent de ce se întâmplă și dacă învăț mult de tot, atunci pot să devin într-adevăr un peștișor mai bun!

1 Completează rebusul cu informații din text și vei descoperi pe verticală numele celui mai mare ocean.

1. Peștișorul a rămas repetent în clasa a...
2. Lichid negru pe care-l elimină caracatița
3. Membre ale caracatiței
4. Săndel ara atât de obosit încât îl dureau...
5. Săndel nu voia să-și piardă viața între... unei caracțițe
6. Materie la care peștișorul a rămas repetent
7. Elena era o balenă...